

sat Retning, i det mindste efter det, man har kunnet blive nærmere kendt med, venter man sig ikke Goder for Kirken. Der nævner jeg først det kirkelige Møde, hvis Udtalelser foreligger som indgivne til Regering og Rigsdag, og hvor Udsendinge fra 744 Menigheds kredse rundt om i Landet have udtalt sig: Dette Møde fandt Sted den 30te Oktober 1901, og paa dette udtaltes det, at Lovforslag som disse om Menighedsraad, valgte efter den almindelige Valgret, saaledes som i Forslaget angivet og med aldeles overvejende Indflydelse paa en saa vigtig Sag som Præstembedernes Besættelse, „vilde blive til ubodelig Skade for det Menighedsliv, som kraftigt har udviklet sig i vort Folk i den sidste Menneskealder, give den aandelige Død og Ligeegyldighed en Ret, som ikke tilkommer den, og vilde i høj Grad kunne blive faretruende for en rolig Udvikling inden for vor Folkekirke“. For at afkræfte dette Vidnesbyrd, som her foreligger mere udførligt udtalt, og som er underskrevet af en Mængde baade gejstlige og Lægmand, har man udtalt, at det skriver sig fra den Indre Mission, altsaa kun fra Repræsentanter for en enkelt Retning inden for Folkekirken. Det er blevet sagt mig, at det ikke er Tilfældet, at der blandt Underskrifterne findes Navne fra gejstlig Side, som maa siges ikke at henhøre til denne Retning. Men under alle Omstændigheder, og hvad enten man nu synes mere eller mindre godt om den Retning, man betegner som den Indre Mission i Folkekirken, saa forekommer det mig, at der er intet i selve Udtalelsen, der paa nogen Maade kan siges at være et særligt Udtryk for denne Retnings Særmeninger. Der er intet i den, som ikke i og for sig lige saa godt kunde have været udtalt af enhver, der nærer den samme Frygt uden Hensyn til, hvilken Retning han i øvrigt i Lære og Liv følger. — Dernæst er der jo den anden Udtalelse, som den højtærede Minister dvælede længere ved, nemlig Udtalelser fra den københavnske Kirkefondens Bestyrelse, en Udtalelse, som det forekom mig, at den højtærede Minister noget misforstod, for saa vidt han mente, at den væsentlig gik ud paa, at der, naar disse Lovforslag bleve vedtagne, ikke skulde være Plads for den frivillige Virksomhed. Det er jo ikke det, denne Udtalelse gaar ud paa. Der bliver Plads nok, og der bliver Opgaver nok ogsaa ifølge, hvad den højtærede Minister oplyste; men det er Lysten, Villien til at gøre noget, som det vil komme til at mangle paa efter Kirkefondens Bestyrelses

Mening. Det udtales: „Det ligger i Sagens Natur, at naar de fornødne Midler skaffes til Veje ved kirkelig Ligning, vil der ingen rimelig Grund være til at tilskyde frivillige Bidrag“. Det er det ene, der vil komme til at mangle, det ene, hvorfor Kirkefondens Bestyrelse udtaler Ønsket om, at disse Lovforslag ikke maa komme til at ramme den kirkelige Bevægelse, nemlig at det vil ødelægge den — frivillige Bidrag ville ikke indkomme længere, blandt andet ogsaa af den Grund, som fremhæves paa et andet Sted, at denne Kirkefond, som ved frivillige Ydelser opretholder en Række Kirker i København, tillige er undergivet en tvungen Beskatning, saa at der bliver en Dobbelbeskatning, for saa vidt som den nemlig ikke bliver fri for Ligningen til de andre Kirker, som trænge til Ligning ud over hele Staden. Som sagt, det er nu altsaa Bestyrelsens Mening, at det er Lysten, Villien, der vil komme til at mangle til at give frivillige Bidrag, og derved ødelægges Kirkefondens og hele Bevægelsen. — Det andet, hvorpaa der vel sagtens lægges endnu mere Vægt, er, at det „vil være lige saa forstaaeligt, at den Menighedskreds, der er villig til at bære alle Udgifterne til sin Kirke og Præst, ikke kan ventes at ville fortsætte med disse Ofre, hvis der ikke ved Præstvalg kan blive Lejlighed for den til at gøre sine Ønsker gældende“. Det er jo indrømmet i selve Lovforslaget, at det kun er første Gang ved Præstvalg til den ny Kirke, at man giver dem Lejlighed til at gøre deres Mening gældende, men ikke ud over dette, thi for øvrigt kommer det ind under Menighedsraadet's Bestyrelse og Valg, og dette Menighedsraad er jo ikke det samme som den Kreds, der opretholder Kirken. Det er altsaa det andet, som Kirkefondens Bestyrelse gør gældende, og noget, som ogsaa ifølge almindelig psykologisk Erfaring maa forekomme ganske rimeligt, at naar den Kirke, som de have oprettet ved frivillige Ydelser, skal gaa ind under et fra dem forskelligt Menighedsraad — ganske bortset fra, hvorledes dette er organiseret, og hvor heldigt eller uheldigt det maatte være — saa vil der ikke være nogen Opfordring længere til at arbejde i lignende Retning paa saa frugtbar Maade, som Kirkefondens hidtil har gjort. — Det er altsaa to samlede Udtalelser, der foreligger, som altsaa gaa i modsat Retning af det, som den højtærede Minister venter sig af disse Lovforslag. Saa foreligger der jo en Udtalelse fra en saa besindig Mand som Sjællands Biskop, der ved Siden af al Anerkendelse